

Pěchota u nás a v cizině.

Major gšt. František Bürger:

Prapor „černých košil“.

Charakteristika — užití — výcvik.*)

Organisování praporů „černých košil“ („camice nere“) je v Itálii provedeno v rámci milice od roku 1928 po ukončení reorganisace dobrovolné fašistické milice — mimo pěší prapory jsou předvíhány též cyklistické prapory. Za války má být zařaděn do každé pěší divise zpravidla jeden takový prapor. Prapory jsou organisovány a cvičeny výhradně jako útočné jednotky, zejména pro boj zblízka, a liší se značně od řadových pěších praporů — zřejmě pak i ve válce zachovávají svůj vysoký vnitropolitický charakter v celkovém rámci armády.

Pro bojové užití praporů „černých košil“ platí v zásadě podmínky, které vedly v některých armádách na sklonku světové války k tvoření zvláštních útočných jednotek u pěchoty (na př. v Rakousku-Uhersku „Sturmbatallion“, v Itálii jednotky „arditů“). Autor se v své studii nesnaží odůvodnit potřebu těchto jednotek, nýbrž hledá na základě skutečnosti jejich existence nejvhodnější způsob k jich použití.

Organisace a výzbroj praporu „černých košil“.

Na rozdíl od řadového pěšího praporu**) má prapor „černých košil“ velitelství a tři pěší roty; nemá rotu těžkých kulometů. Místo pomocné roty má jen pomocnou četou se spojovacím družstvem; místo praporní převěždné čety jsou zřizována převěždná družstva u každé pěší roty. Počet čet pěší roty je stejný jako u pěchoty, čety však mají kromě družstva lehkých kulometů (dvě zbraně) jen dvě úderná družstva (u pěchoty tři družstva). Celkový poměr praporu „černých košil“ k řadovému pěšímu praporu je: v počtu důstojníků 1:1'5, v počtu mužstva 1:1'6, v počtu koní 1:2.

Ve výzbroji jsou tyto hlavní rozdíly: prapor „černých košil“ nemá těžkých kulometů, jeho lehké kulomety mají však větší dotaci střeliva, mužstvo má větší počet ručních granátů a útočné nože. Prapor má omezený počet pojítek, zejména telefonních a signalizačních stanic, a nemá personálu k řízení pozorovatelů.

V celku charakterisuje prapor „černých košil“:

úplný nedostatek těžkých a doprovodných zbraní,

velká palebná síla v boji zblízka,

vysoká schopnost k zteči a k řeži,

malá hloubka čety — z toho, co bylo výše uvedeno, vyplývá poměrně malá schopnost k pronikání do hloubky a k udržení terénu,

*) Viz článek podplukovníka gšt. C. Tusci: „Il battaglione di camice nere“ v Rivista militare italiana, roč. VI. (1932), čís. 5, str. 800.

**) Organisaci italské pěchoty viz v článku o novém italském Cvičebním řádu pro pěchotu ve 12. sešitě Vojenských rozhledů z roku 1929.

velká pohyblivost a malé zatížení orgány služeb,
malý rozsah průzkumu u praporu, naopak pak dobré podmínky průzkumu jednotlivých resp. osamocených rot,
malá spojovací síť a nedostatek pozorování.

Boj praporu se tedy vyznačuje rychlým přechodem k boji zblízka a k zteči na rozhodujících místech boje, kde není třeba zdlouhavého a únavného předchozího pronikání do hloubky a kde lze toto pronikání nahradit rychlým pohybem a využitím překvapení proti nepřipravenému nebo otřesenému protivníkovi za současné vydatné podpory dělostřelectva.

Boj praporu „černých košil“.

Užití praporů „černých košil“ v různých údobích operací vyplývá z jejich charakteristiky, t. j. zejména značná úderná síla bez možnosti vésti dlouho trvající boj a velká pohyblivost.

Za pochodu blízko nepřítele není zpravidla dostatečného důvodu k větší činnosti praporu „černých košil“, jeho výhodné užití je omezeno na několik zvláštních případů. Může ho být dobře využito k zesílení jednotek pro blízký průzkum (odstranění menších odporů, krátkodobé držení určitého prostoru nebo boj na zdrženou); často tomu tak bude v horské válce, kde se může osvědčit pohyblivost praporu. Někdy lze praporu užít k doplnění zajištění za pochodu nebo za ubytování (zastávky); prapor nemůže však bez zesílení být určen k obsazení části linie předních stráží.

V útoku ve volném terénu se může prapor vhodně uplatnit při menších akcích předcházejících útok (na př. výpady k dobytí významných pozorovatelů nebo výchozí základny); pro vlastní útok se nehodí k zasazení do útočného sledu, s úspěchem však může ho být použito během útoku v druhém sledu nebo jako divisní zálohy k náhlým a rychlým akcím proti vzdorujícím prvkům, k prosakování mezerami a k manévru vůbec.

V útoku v opevněném terénu budou první úlohou praporu „černých košil“ výpady k zlepšení výchozí základny za přípravy útoku. Pro útok mohou být prapory zasazeny do útočného sledu, aby prorazily nepřátelskou obrannou čáru a otevřely pěchotě další cestu, neboť výchozí základna bude zpravidla velmi blízko u nepřítele a nebude třeba obtížného propracovávání ke zteči. Útok praporů bude mít omezený cíl (průlom předního okraje posice), na něm budou prapory zpravidla překročeny řadovou pěchotou. Nebude-li na počátku útoku takových vhodných podmínek, zůstanou prapory „černých košil“ v záloze a budou zasazovány s podobným cílem jako za útoku ve volném terénu.

Hlavním úkolem praporů černých košil budou noční útoky a výpady s omezeným cílem.

V obranné bitvě bude prapor „černých košil“ zásadně zálohou s určením k odvetným útokům. Nelze ho užít bez zesílení k hájení obranné posice; může však tomu tak být na př. má-li divise kulometný prapor; tu prapor „černých košil“ může vhodně doplnit tento prapor a ušetřit značně sil pěchoty. Daleko od nepřítele lze praporu „černých košil“ zesílenému kulomety svěřit hájení krycí posice proti lehkým nepřátelským prvkům.

Při ústupu budou praporu „černých košil“ svěřovány zejména protiútoky, které mají ulehčití odpoutání a zdržovat nepřítele. Často budou jim zesilovány rychlé jednotky nebo kulometné prapory, určené k brzdění a k přechodné obraně. Může s úspěhem krýt křídla a chránit mezery v sestavě, někdy za nejasné situace bude záštitou dělostřelectva.

V ý c v i k.

Výcvik jednotek fašistické milice se děje podle předpisů pro pěchotu, doplněných zvláštními oběžníky hlavního štábu. Mimo mravní výchovu a důkladnou znalost bojových prostředků má být hlavním účelem výcviku těchto jednotek vychování k útočnému boji a zlepšení jejich manévrovací schopnosti. Bude to výcvik v průzkumu, nácvik výpadů a zejména nočních útoků, výcvik v protiútoku s podporou a bez podpory dělostřelectva, útok v organisovaném terénu, nejnutnější výcvik pro obranný boj — bude vhodno doplňovati prapory pro některé druhy výcviku kulometnými jednotkami pěchoty. Zvláštní význam pro úspěšné útočné akce praporů „černých košíl“ mají cvičení v rychlém přechodu mocně postřelovaných prostorů a přes překážky a v rychlém vyrazení ze zákopů resp. z výchozí základny a co možná okamžitý přechod k zteči a řeži.

Prapory musí být ovšem stejně dobře vycvičeny v pravidelném boji pěchoty a v užívání svých hlavních zbraní (puškový a ruční granát, puška, lehký kulomet, útočný nůž).

Ke konci své studie podává autor podrobný návrh k výcviku jednotek „černých košíl“, počínaje výcvikem jednotlivce a konče výcvikem zesíleného praporu.

Z cizích revuí.

REVUE D'INFANTERIE, roč. 41 (1932).

Březenové číslo „Revue d'infanterie“ (č. 474) přináší velmi zajímavou studii známého odborníka v pěchotě a bývalého profesora na válečné škole plk. Touchona, o zjednávání dotyku a o předvojích.

Podle předpisu zjednáávají dotyk předvoje, které mají postupovati tak dlouho, až narazí na souvislou palebnou překradu, která dovoluje určití postavení, na němž protivník kladě tuhý a organisovaný odpor. Předvoje by tedy měly svými vlastními prostředky vésti boj v celém pásmu nepřátelských předních stráží. To je však úloha, která přesahuje síly předvojů, jejichž síla je podle předpisu třetina pěchoty.

Někteří tvrdí, že se proto předvoje mají před souvislou palbou zastaviti a krýti tak shromažďování prostředků, s kterými chce velitel nasaditi útok. Toto řešení by mohlo býti v některých případech nebezpečné, neboť pro pěchotu je nesmírně obtížné, zjistiti skutečnou sílu odporu dané obranné čáry, pomyslíme-li, že zjednává napřed vlastní dotyk s palbou, která může býti velmi účinná a může býti prováděna na značnou dálku, jež nedovoluje dobře pozorovati místa, odkud palba vychází, a tím zhodnotiti sílu a způsob obsazení nepřátelského postavení.

Je jisto, že někdy se předvoje zastaví a nebudou moci činiti nic jiného, než divísi přezvědny oddíl; jindy však, zvláště dokud pěchota nebude mít obrněná vozidla, bude musiti vésti pomalý a těžký boj proti nepřátelským střelám, prováděti onen nebezpečný „průzkum nepřátelské palby“. Proto bude musit proniknouti více nebo méně hluboko do této palby, aniž si zjedná těsný dotyk s čarou, na níž jsou nepřátelské zbraně.

Chování předvoje musí býti stanoveno velitelem pro každou fázi, pro každý jednotlivý posun při postupu. Velitel divise, který by určil předvojům postupné posuny na celý den a sám pochodoval v čele svého valného voje, nekonal by své povinnosti. Musí naopak řídit zjednání dotyku velmi zblízka a jenom on může naříditi, má-li předvoj útočiti, zastaviti se, manévrovati v noci atd.